

oplæse: „Jeg tror, som sagt, at der vil finde en Skatteforhøjelse Sted, og det en ikke saa ganske lille. I øvrigt har jeg ogsaa beregnet en Del Ejendomme, og det Ejendomme, som ikke høre til Domænegodset, men som kun have de reglementerede Skatter, og er kommen til det Resultat, at alle disse Ejendomme foruden disse 6 Rigsdaler og 80 Skilling pr. Tønde Hartkorn ville faa en betydelig Jordebogsafgift.“ Beboerne i disse Sogne have aldrig kunnet forstaa andet, end at Jordebogsafgiften for de flestes Vedkommende er Statsskat og en Forhøjelse ud over det normale, hvorfor de i det hele taget mene at burde fritages for denne Skat, og efter de Oplysninger, jeg har modtaget desangaaende, og som jeg har tilladt mig at fremføre, kan jeg ikke se andet, end at de have fuldstændig Ret i deres Opfattelse. Til Begrundelse herfor skal jeg endvidere anføre, at da Magthaverne Syd for Grænsen vilde skyldsætte det fraskilte Sønderjylland paa samme Maade, som Regeringen gjorde her for de inkorporerede Distrikters Vedkommende, anlagde Beboerne Sag imod den tyske Regering og vandt den ved Rigsretten i Leipzig og bleve ikke alene fri for deres til Jordebogsafgiften svarende Skat, men fik endog tilbagebetalt de Udgifter, de havde haft under Processen. Et Andragende fra Beboerne om Fritagelse for denne Skat vil en af Dagene blive indbragt for Regeringen og Rigsdagen, og haaber jeg, at denne for disse Egne ikke ubetydelige økonomiske Sag velvilligt og grundigt vil blive behandlet af Regering og Rigsdag. Imidlertid skal jeg indtil dette Andragendes Afgørelse foreløbig blot tillade mig at rette den Forespørgsel til saavel den højtærede Finansminister som den højtærede Ordfører for Forslagsstillerne, om Jordebogsafgiften ikke er en Statsskat og som saadan altsaa maa tages med i Betragtning ved Overførelsen af de direkte Skatter, naar Skattelovforslagene blive ophøjede til Lov.

N. I. Jensen: De 4 Lovforslag, der i Samlingen 1896—97 bleve forelagte af Ministeriet Reedtz-Thott, gik jo ud paa, at disse, hvad der allerede i Begyndelsen, men senere stærkere og stærkere blev fremhævet, fra Regeringens og Landstingets Side, skulde gennemføres samlede. Dette Tings Flertal blev snart klart over, at dersom man vilde fastholde det, vilde det kun have til Følge, at intet af disse Lovforslag blev vedtaget. Derfor blev det fra vor Side gentagne Gange og af mange af Tin-

gets Medlemmer stærkt fremhævet, at der maatte gøres Skel mellem disse Lovforslag, de direkte Skattelove maatte behandles for sig og de indirekte for sig, ellers fik vi absolut ikke noget ud af det. Vi vide jo, hvordan det gik, at det alligevel fra Regeringens og Landstingets Side blev fastholdt til det sidste, at de skulde behandles samlede, og saa i Fjor, da vi gik til, hvad vi naturligvis fra Begyndelsen ikke netop havde tænkt paa, ret og slet at forkaste Brændevinsskatlovforslaget, tog Regeringen og Landstinget den Beslutning ikke mere at ville forhandle denne Sag. At denne Slutning, som vi fik i forrige Samling, og som der var mange, der beklagede, har haft en heldig Betydning for Sagens Behandling, tror jeg, man er bleven klar over, idet det nu ser ud til, at de to af Lovforslagene virkelig kunne have Mulighed for at blive gennemførte. Det maa jo dog anses for at være et Gode, at der er Udsigt til at faa noget gennemført, saa at det ikke altsammen bliver til ingen Ting. Disse to Lovforslag have jo faaet saa stærk Tilslutning fra alle Sider, at der alligevel synes at være noget Haab om, at de kunne blive gennemførte.

Nu er der imidlertid kommet Udtalelser frem, som kunde give Anledning til at tro, at naar vi fik disse to Lovforslag, som nu foreligge til Behandling, gennemførte, gjorde det ikke noget med Toldloven, saa kunde den blive liggende en hel Aarrække, inden den blev taget frem til Behandling. Den første, der kom frem med en saadan Udtalelse, var det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Han havde i den Henseende ikke alene Tilfredsstillelse og Glæde nok for sit eget Vedkommende, men han havde ogsaa et helt Maal fuldt af Trøst til den ærede Finansminister. Han sagde, at denne ikke skulde være bange for at gaa med til de to direkte Skattelovforslag af Frygt for det andet Lovforslag — det var han selv bange for, det kende vi fra tidligere Tid, og han vidste, at den ærede Finansminister heller ikke var lysten efter at komme ind paa denne Historie — og han kunde dejligt trøste baade sig selv og den højtærede Finansminister med, at der intet blev ud af den Sag, den vilde blive liggende i lang Tid, særlig af den Grund, at der ikke var Penge dertil, idet Pengene ved Gennemførelsen af de direkte Skatter bleve opbrugte, saa at der ikke kunde blive noget tilovers. Jeg vil for mit Vedkommende meget nødig have, at en saadan Opfattelse